

„PRO ZAMĚSTNANCE Z POHLEDU OCHRANY ZDRAVÍ“ ©

OBSAH:

- I. Čestné prohlášení (doporučené znění)
- II. Vhled do právního postavení zaměstnance, jako svébytného člověka, z pohledu, zdali má zaměstnanec výslovně uloženou zákonnou povinnost ve smyslu „nechat se preventivně vyšetřit či otestovat na nákazu Covid“ nebo nosit „respirátor“ z pohledu pracovně-právních předpisů
- III. Vhled do právního postavení zaměstnance, jako svébytného člověka, z pohledu zákona č. 258/2000 Sb., o veřejném zdraví
- IV. Vhled do právního postavení zaměstnance z pohledu, zdali má zaměstnanec výslovně uloženou zákonnou povinnost ve smyslu „nechat se preventivně vyšetřit či otestovat na nákazu Covid“ nebo nosit „respirátor“ podle zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění Covid-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „proti epidemický zákon“)
- V. Klíčové právní závěry plynoucí z platné klíčové legislativy a právem chráněných demokratických základů a hodnot ČR
- VI. Upozornění na možné právní následky či důsledky spojené s nerespektováním svrchovaného svébytného postavení občana a jeho ústavně zaručených práv a svobod
- VII. Vzorové doporučené znění pro „Oznámení o uplatnění výhrady svědomí a žádost o informace před provedením povinného testování“

Autorka: Mgr. Daniela Šenarová

(www.zakonyrovnavahy.cz)

facebook

I. Čestné prohlášení (doporučené znění)

Já, níže podepsaná/ý,, nar., bytem:, číslo OP:
.....

tímto čestně prohlašuji, že:

a) jsem zaměstnaný (tj. v pracovním poměru) u zaměstnavatele, kterým je:
....., IČ:, s adresou výkonu práce:
....., jejím jménem jednající (právně odpovědný statutární orgán):
.....

b) si nejsem vědom/a, že bych osobně přišel/a do styku s nemocným či pozitivním na Covid 19, a to nejen za posledních 14 dnů, ale i dříve,

c) se cítím zcela zdrav/a, nemám žádné viditelné respirační problémy ani tělesné příznaky (jako je např. dušnost, rýma či kašel, zvýšená teplota, ztráta čichu atd).

d) V souvislosti s tím, že jsem byl/a požádán/a, abych se zúčastnil/a „plošného testování“ (která jsou zdravotnickým zákrokem), vyjadřuji tato svoje konkrétní přání a žádám, abyste na ně brali ohledy v případě jakéhokoliv zákroku do mojí integrity v duchu mého práva svébytné bytosti“:
.....
.....

e) S odkazem na § 91 občanského zákoníku a níže uvedený čl. II. odst. b) tohoto mého prohlášení tímto žádám, aby v případě, že nebudu sama schopna svobodně a informovaně rozhodovat o jakémkoliv zásahu do mojí integrity duše a těla v souvislosti s testováním mojí osoby, anebo mých nezletilých dětí, a to zejména s ohledem na můj aktuální celkový duševní nebo fyzický zdravotní stav před případným zákrokem, který by byl nutný v zájmu mého života a zdraví, anebo v zájmu života a zdraví mého dítěte, abyste za účelem poskytnutí svobodného a informovaného souhlasu kontaktovali a o všem informovali tuto

	moji	blízkou	osobu:
			, tel:
, č.	OP		, bydliště:

kterou za tímto v souladu s § 98 odst. 1 a 2 občanského zákoníku písemně k tomuto v plném rozsahu mých práv zplnomocňuji.

f) Dovoluji si právně odůvodnit svůj postoj a jednání, kterým se odmítám podvolit nátlaku na „preventivní testování na onemocnění Covid“ a na „nařízené nošení respirátoru“ (jako ochranného prostředku), který mi osobně působí „vážné dýchací potíže“ a nepříznivě ovlivňuje můj život a ohrožuje moje celistvé zdraví“, jehož jsem nositelem a které mám v moci jenom já. Současně se tímto právně odvolávám na svoje svrchované legitimní právo plynoucí z čl. 31 ústavní listiny práv a svobod „chránit si svoje zdraví v celé jeho integritě“ sám/a podle svého vědomí a svědomí s tím, že nikdo nemá právo výkon tohoto mého práva vylučovat a zakazovat a ani omezovat, pokud tak výslovně nedovoluje zákon (což nedovoluje).

Podpis zaměstnance (doporučuje se úředně ověřený podpis)

Podepsáno v, dne
jméno a příjmení a ověřený podpis zaměstnance

II. Vhled do právního postavení zaměstnance, jako svébytného člověka, z pohledu, zdali má zaměstnanec výslovně uloženou zákonnou povinnost ve smyslu „nechat se preventivně vyšetřit či otestovat na nákazu Covid“ z pohledu

1. **Co se týče vztahu zaměstnavatel–zaměstnanec, zaměstnanec má podle § 106 odst. 4 písm. b) zákoníku práce (dále jen „ZP“) zákonnou povinnost podrobit se pracovně-lékařským prohlídkám, vyšetřením nebo očkováním stanoveným zvláštními právními předpisy (přičemž pracovně-lékařské prohlídky upravuje zákon o specifických zdravotních službách a navazující vyhláška).**
2. **Pracovně-lékařské prohlídky se nezabývají zdravím zaměstnance obecně, vždy jen účelově, tj. zaměřuje se na posouzení „dlouhodobě zdravotní způsobilosti konkrétního zaměstnance ve vztahu k jím vykonávané práci“. Dle § 43 odst. 3 zákona o specif. zdr. službách má být v závěru lékařského posudku vydávaného v rámci pracovně-lékařské prohlídky jasně shrnuto, zda-li je daná osoba zdravotně způsobilá, anebo zdravotně nezpůsobilá nebo zdravotně způsobilá s podmínkou, případně pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost, anebo zda její zdravotní stav splňuje předpoklady nebo požadavky, ke kterým byla posuzována. Zákon výslovně neupravuje možnost, aby byl závěr posudku formulován tak, že je osoba dočasně zdravotně nezpůsobilá (např. z důvodu pozitivního testu na SARS-CoV-2). Do náplně pracovně-lékařských prohlídek tedy podle tohoto zákona nespadá ani zkoumání, jestli zaměstnanec trpí „akutním onemocněním“, potažmo „onemocněním Covid-19“.**
3. **Zaměstnavatel nemůže se zaměstnancem ukončit jeho pracovní poměr výpovědí z důvodu, že se zaměstnanec odmítl nechat se preventivně na onemocnění Covid-19 „otestovat“. Výpovědní důvody jsou v § 52 zákoníku práce vymezeny taxativně a nepodstoupení testu na infekční chorobu se mezi nimi nenachází. Jelikož testování na SARS-CoV-2 nespadá pod pojem lékařského posudku vydaného poskytovatelem pracovně-lékařských služeb, nepřichází v úvahu výpovědní důvody uvedené pod písmeny d) a e) výše uvedeného ustanovení zákoníku práce.**
4. **Jelikož žádný konkrétní zákon, ani platný právní předpis, zaměstnancům neukládá v duchu čl. 2 odst. 3 ústavní listiny práv a svobod (zákon č. 2/1993 Sb.), potažmo v duchu čl. 2 odst. 4 Ústavy (zákon č. 1/1993 Sb.) výslovnou zákonnou povinnost nechat se „preventivně otestovat na infekční onemocnění Covid-19, potažmo na svoji pozitivitu na „vir SARS-CoV-2“, zaměstnavatel nemá právo pracovní smlouvu vypovědět ani podle § 52 písmena f) a g) zákoníku práce. V této souvislosti a ze stejných důvodů nemůže zaměstnavatel zaměstnanci ukončit pracovní poměr ani s okamžitou platností podle § 55 zákoníku práce.**
5. **„Plošné preventivní testování zaměstnanců v ČR na Covid-19“, ke kterému je zaměstnanec zaměstnavatelem „donucován proti svojí svobodné vůli pod pohrůžkou újmy“ (např. ztráty zaměstnání, nemožnosti vykonávat svoji práci, anebo pod pohrůžkou uložení sankce či pokuty) je z právního pohledu nejen v rozporu s mezinárodní úmluvou o biomedicíně, demokratickými základy a hodnotami ČR, Ústavou, Ústavní listinou práv a svobod, § 91 občanského zákoníku chránícího nedotknutelnost člověka, ale balancuje na hraně trestného jednání útisku a vydírání. Neboť zásah do chráněné „integrity člověka“ je vázán na dobrovolný a svobodný souhlas daného člověka, tedy i zaměstnance a tento souhlas si nelze vynucovat. Je právně nepřipustné, aby bylo obyvatelům našeho právního státu ze strany ústavních činitelů (kteří jsou v roli zástupců lidu) vyhrožováno likvidačními pokutami, pokud**

odmítnou podstoupit test a odběry DNA, a je vyhrožováno následně i ze strany zaměstnavatelů, kteří se odvolávají na stát jako iniciátora vydírání, které je přenášeno na zaměstnavatele. Podobnou koncepci delegovaného vydírání používají mexické drogové kartely, především kartel Los Zetas, který vydírá převaděče, aby vydírali své klienty po nelegálním přechodu americko-mexické hranice.

6. **Diskutované „samo-testování“ sebou nese stejné právní rozpory a problémy, pokud je k němu zaměstnanec zaměstnavatelem „nucen pod pohrůzkou újmy“.** Dále se při něm prolamuje stejně „lékařské tajemství“, jakož i „právo člověka na ochranu soukromí v duchu čl. 10 úmluvy o biomedicině“, stejně jako legální požadavek na „svobodný souhlas“, bez kterého se nedá provést jakýkoliv zdravotní zákrok či zásad do integrity člověka. Svobodný souhlas nelze vynucovat sankcemi pokut, ani vydírat, ale ani motivovat k jeho udělení skrze poskytování výhod či úplaty.
7. **Při „testování na Covid“ dochází k odebrání lidských buněk ze sliznice člověka a v tomto ohledu „odebraný materiál“ na špejích a právní podmínky pro odběr a nakládání s ním by mělo podléhat zákonu č. 285/2002 Sb., o darování, odběrech a transplantacích tkání a orgánů a o změně některých zákonů (dále jen „Transplantační zákon“).** V této souvislosti je potřeba respektovat „§ 3, podle kterého právně platí, že „jakýkoliv zdravotnický zákrok podle tohoto zákona“ nelze provést bez písemného, svobodného, informovaného souhlas dárce, kterým projevil svoji svobodnou vůli darovat jiné osobě „svoji tkáň“. Navíc se výslovně stanoví, že tento jeho písemný projev musí mít úřední formu (ověřený podpis) s tím, že s darováním musí souhlasit i obdarovaný, anebo etická komise. **Podle tohoto zákona odběr tkáně nelze provést, pokud by provedení odběru mohlo vážným způsobem ohrozit zdraví nebo život dárce a dárce k němu nedá svůj svobodný informovaný souhlas.**
8. **Plošné nařizování testování zaměstnanců právně prolamuje také „zákonnou mlčenlivost o zdravotním stavu člověka“, kterou mimo jiné chrání čl. 10 mezinárodní úmluvy o biomedicině** (podle kterého má každý člověk právo na ochranu soukromí ve vztahu k informacím o svém zdraví a každý je oprávněn znát veškeré informace shromažďované o jeho zdravotním stavu, přičemž je třeba respektovat i přání člověka nebýt o svém zdravotním stavu informován“). **Výsledek „Covid testu“ je utajovaným zdravotním záznamem, o kterém smí vědět jen testovaný člověk a jeho ošetřující lékař.** Pokud je však zaměstnanec nucen k tomu, aby nejprve někomu podepsal papír o svém souhlasu s testováním a se sdělením zaměstnavateli, jak výsledek dopadl, přičemž jinak zaměstnavatel vyhrožuje zaměstnanci neumožněním přístupu na pracoviště s tím, že nepřítomnost bude chápána jako překážka na straně zaměstnance, což bude znamenat absenci a hrozící vyřazení, potom se jedná zcela zjevně o porušování práva zaměstnance na zachování lékařského tajemství (s tím, že se může právně jednat i o útisk nebo vydírání zaměstnance, aby umožnil zveřejnění svého zdravotního záznamu ohledně výsledku zdravotního testu).
9. **„Plošné nařizování preventivního testování zaměstnanců na Covid-19“ právně koliduje také s porušováním „Zákona na ochranu osobních údajů č. 101/ 2000 Sb. /tzv. GDPR/. Neboť podle § 4 patří mezi citlivé údaje mimo jiné osobní údaje o zdravotním stavu a biometrické údaje umožňující přímou identifikaci nebo autentizaci subjektu údajů).** Pokud zaměstnavatelé nutí svoje zaměstnance k „plošnému preventivnímu testování na Covid“, mohou kromě výše uvedeného porušovat také dva články GDPR tím, že v rámci testování dochází k vyřazení zdravotního stavu testovaných osob a dále při něm dochází ke sběru „genetického materiálu“. **V tomto ohledu má zaměstnanec právo po zaměstnavateli požadovat předložení dokladu o způsobilosti s nakládáním a uchováváním „genetického, biologického a rovněž biohazard materiálu“, neboť provedením výtěru dochází k odebrání lidské buněčné DNA, která může**

být nakažlivá. Dále má právo si vyžádat od organizace předložení certifikátu o konformitě s GDPR a požádat o informace, co se stalo s těmito jeho vzorky, zda-li nebyly bez vašeho vědomí postoupeny třetímu subjektu, zda-li se k datům nedostala neoprávněná osoba atd.

- (i) Pokud „testování na Covid jako zaměstnanec“ ještě nepodstoupil, může využít § 21 GDPR a odmítnout poskytnout organizaci svoji genetickou informaci, dokud mu nebude ze strany zaměstnavatele písemně a jasně vyjasněno zejména: na jakém základě genetický vzorek od něho potřebuje, a jak s ním bude po odběru nakládat, jak bude evidován, skladován, chráněn a jak bude zlikvidován a vymazán, pokud o svůj výmaz požádá a případně žádat o nápravu stavu tak, aby byl zákon ve vztahu k němu dodržován.
- (ii) Podle § 4 GDPR se za citlivý údaj a tedy „předmět ochrany GDPR“ považují i veškerá zdravotní data člověka. Proto podle čl. 9 může zaměstnanec odmítnout poskytnout zaměstnavateli svůj souhlas se zpracováním těchto svých citlivých údajů, a to zejména pokud zaměstnavatel není „licencovaným poskytovatelem zdravotních služeb“ podle zákona č. 372/2011 Sb., zákona o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách). **Tento zákon připouští „preventivní ověřování zdravotní stavu“ (testování) ve vztahu k tzv. „asymptomatickým osobám“. Toto testování je však „úkonem preventivní zdravotní péče“, definované v § 5 odst. 2 zákona a v tomto ohledu se jedná o zdravotní péči, resp. o zdravotní službu. A k poskytování zdravotních služeb se vyžaduje licence podle § 11 zák. z. s., a to v rozsahu uvedeném v oprávnění a pouze prostřednictvím osob způsobilých k výkonu zdravotnického povolání nebo k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotních služeb. Bez oprávnění k poskytování zdravotních služeb je možné pouze poskytovat odbornou první pomoc, poskytovat zdravotní služby v zařízeních sociálních služeb podle příslušného zákona a zajistit převoz pacienta ze státu do státu podle ust. § 11 odst. 2 písm. c) anebo poskytovat zdravotní služby podle § 20 (kdy bylo uděleno oprávnění uděleno v jiném státě EU, Evropského hospodářského prostoru nebo ve Švýcarské konfederaci). Jakékoliv úkony, které se zaměřují na „preventivní zdravotní péči“ tak spadají do kompetence osob, které disponují příslušnou licencí poskytovat zdravotní služby podle tohoto zákona, nikoliv do „kompetence zaměstnavatelů“, kteří tuto zdravotnickou licenci nemají.**

10. Z výše vyjmenovaných zákonů nevyplývá, že by zaměstnanec, jako svébytná bytost, byl ze zákona povinen se proti svojí vůli „omezit ve svém přirozeném a legitimním (ústavním) právu chránit si svébytně svoje zdraví podle čl. 31 ústavní listiny práv a svobod“, ani nemá zákonnou povinnost „podřídit se pokynu svého zaměstnavatele“, kterým mu nařizuje „nošení respirátoru“ a/nebo „preventivní testování na Covid-19“ ve spojení s jeho statutem zaměstnance či v rámci „povinnosti podřízeného z titulu výkonu závislé činnosti“.

III. Vhled do právního postavení zaměstnance, jako svébytného člověka, z pohledu zákona č. 258/2000 Sb., o veřejném zdraví

1. Zákonnou povinnost podrobit se laboratornímu vyšetření lze podle § 64 zákona o veřejném zdraví uložit pouze takové fyzické osobě, která onemocněla infekčním onemocněním, anebo která je podezřelá z nákazy (tj. vykazuje jisté tělesné příznaky onemocnění či nákazy). Jiná osoba nemá povinnost se opatření podřídit.
2. Podle § 67 odst. 4 má fyzická osoba má zákonné právo napadnout vydané opatření, a to do tří dnů od jeho předání a cestou podání písemného návrhu na jeho přezkoumání u

poskytovatele zdravotních služeb, který dané opatření vydal. Opatření osobě ukládá příslušný orgán ochrany veřejného zdraví a v některých případech (§ 67) poskytovatel zdravotnických služeb.

3. **S ohledem na výše uvedené lze dospět k závěru, že „plošné testování“ všech fyzických osob ani jejich vybraných skupin (např. zaměstnanců atd.) „z preventivních důvodů“ zákon o veřejném zdraví výslovně právně neumožňuje. Nařídít člověku „ověření z možné nákazy“ lze podle zákona pouze u těch vybraných fyzických osob, u kterých se vyskytuje infekční onemocnění, anebo existuje díky „určitým fyzickým příznakům“ reálné podezření z reálné nákazy, přičemž nařízené ověření nákazy“ v rámci „protiepidemického opatření“ vyžaduje „potřeba řešení konkrétního hmotného následku/projevu skrze léčení dané osoby zaměřené na zastavení reálné infekce, a nikoliv vyvíjení snahy předcházet možnému šíření nákazy.** Je potřeba akceptovat, že zákon výslovně neumožňuje (protože to není reálně uskutečnitelné) „apriori“ přistupovat ke všem lidem jako „k potenciálně podezřelým z nákazy“ či „potenciálně nebezpečným nosičům možné nákazy“ a vyvíjet činnost, která by měla skrze testování předejít šíření nákazy.
4. **Zákon o ochraně veřejného zdraví dále výslovně neupravuje možnost „zakázat či zabránit člověku vykonávat činnost, která je běžnou součástí jeho života“** (což je např. jeho podnikání, výkon zaměstnání či jiné výdělečné práce, atd.). Tento zákon pouze připouští v § 64 odst. odst. d) **možnost opatřením nařídít fyzické osobě vykonávat tuto činnost takovým způsobem, aby se „riziko šíření infekčního onemocnění snížilo“** (nikoliv vyloučilo).
5. V § 66 zákon umožňuje podle povahy infekčního onemocnění uložit **fyzické nebo právnické osobě, která je podnikatelem, dočasný zákaz provozu zařízení, provozovny nebo jiné činnosti. Tento zákaz však není plošný, ale cílený a vztahuje se na konkrétní osobu, které se dotýká infekční onemocnění, popř. lidí v jejím provozu.**
6. V § 69 zákon připouští pouze **zákaz nebo omezení výroby, úpravy, úschovy, dopravy, dovozu, vývozu, prodeje či jiného nakládání s potravinami či dalšími výrobky, kterými může být šířeno infekční onemocnění.**
7. **I když čl. 25 Úmluvy o biomedicíně připouští státům jistou možnost určitým způsobem omezit výkon práv a ochranných ustanovení úmluvy, pokud jsou nezbytná pro (i) v zájmu bezpečnosti obyvatelstva, (ii) prevenci trestné činnosti a (iii) ochranu veřejného zdraví, anebo (iv) ochranu práv a svobod jiných, s ohledem na „demokratické základy a klíčové hodnoty“, na kterých vznikl a existuje právní stát ČR (viz výše uvedený bod a), je potřeba jakékoliv omezování občana posuzovat ve vztahu k těmto našim „chráněným demokratickým základům a klíčovým hodnotám, které má stát primární povinnost vůči svému lidu chránit“.** Z § 1 ústavního zákona o bezpečnosti a z preambulí našich klíčových ústavních zákonů listiny a ústavy je pak právně zřejmé, že mezi „klíčové hodnoty našeho státu“, které je stát povinen chránit nepatří ani „veřejné zdraví obyvatelstva podle zákona o veřejném zdraví“, ani „boj s epidemií Covid a její potírání“ a ani jiné metody či strategie, které v konečném důsledku ničí a poškozují zdraví a život obyvatelstva jako celek, anebo v plošném měřítku zasahuje násilně/direktivně do ústavně zaručených práv a svobod občanů, jakožto svébytných bytostí.
8. **Podle čl. 2 odst. 4 Ústavy pak platí, že „každý občan může činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. V této souvislosti tedy ani tento zákon o veřejném zdraví neukládá občanovi „jasnou a výslovnou zákonnou povinnost nosit roušku či respirátor, nebo jiný ochranný prostředek“.**

9. Tuto povinnost stanoví pouze podzákoné mimořádné opatření ministerstva zdravotnictví vydané na základě obsahově neurčitěho § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2, které navíc nemá ani odpovídající „právní sílu“ omezit člověka ve výkonu jeho ústavního práva plynoucího z čl. 31 ústavní listiny práv a svobod „chránit si svoje zdraví svébytně podle svého vlastního vědomí a svědomí“. Toto podzákoné mimořádné opatření navíc obchází a nerespektuje naši Ústavu, svrchovaný zákon = Listinu základních práv a svobod, krizový zákon, ale i mezinárodní úmluvy a právo, zejména Ženevskou konvenci, Norimberský kodex a Chartu pro lidská práva. Nařizování jakékoliv ochrany dýchacích cest není také opodstatněno tím, že dle platných norem plynoucích ze zákonů ČR nebyly naplněny kvóty pro vyhlášení Pandemie, dokonce ani epidemie.
10. **Zákonná povinnost „preventivně podstoupit vyšetření na nákazu, potažmo testování“, stejně jako zákonná povinnost „nosit respirátor či jinou ochranu dýchacích cest“ neplyne ani ze zákona č. 258/2000 Sb., o veřejném zdraví.**

IV. Vhled do právního postavení zaměstnance z pohledu, zdali má zaměstnanec výslovně uloženou zákonnou povinnost ve smyslu „nechat se preventivně vyšetřit či otestovat na nákazu Covid“ nebo nosit „respirátor“ podle zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění Covid-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „proti epidemický zákon“)

1. Podle nového zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění Covid-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „proti epidemický zákon“) ministerstvo zdravotnictví může (ale nemusí) vydat „ve stavu pandemické pohotovosti“ (který dle § 1 odst. 3 vyhláší Poslanecká sněmovna) mimořádná opatření s celostátní působností, anebo s působností na území několika krajů, která jsou taxativně vymezena v § 2 tohoto zákona a která spočívají v nařízení určitého omezení či zákazu určité činnosti, anebo v nařízení určité činnosti (kterou dochází k zásahu či omezení výkonu ústavně zaručených lidských práv a svobod).
2. Do vyčtu těchto mimořádných opatření spadá mimo jiné pod bodem m) „příkaz testovat zaměstnance a jiné pracovníky na přítomnost onemocnění Covid-19“. Podle § 3 mimořádná opatření podle § 2 smí ministerstvo zdravotnictví nebo hygienická stanice nařizovat jen v nezbytně nutném rozsahu a na nezbytně nutnou dobu a v odůvodnění musí zohlednit aktuální analýzu epidemiologické situace onemocnění Covid-19 a konkrétní míru rizika spojeného s vymezenými činnostmi, oblastmi a charakteristikami a **přiměřenost zásahu do práv a oprávněných zájmů právnických a fyzických osob, aniž by však přesně a jasně specifikoval, která konkrétní svrchovaná ústavní práva a svobody mohou být vydaným mimořádným opatřením ve smyslu čl. 4 ústavní listiny omezena (nikoliv vyloučena) ve výkonu a v jakém rozsahu (tak jak to např. stanovuje § 5 krizový zákon).**
3. Ze samotného zákonného znění § 2 odst. 2 bodu m) proti epidemického zákona pak jasně a logicky plyne, že tento příkaz může být podle zákona uložen jen zaměstnavateli, nikoliv však jeho zaměstnanci či pracovníkovi. Tato zákoná možnost ministerstva zdravotnictví „příkázat mimořádným opatřením testování zaměstnanců a jiných pracovníků na přítomnost onemocnění Covid-19“ podle čl. 2 písm. m) zákona **právně naráží nejen na „svrchovaný ústavní princip svébytnosti a důstojnosti člověka a jeho právo vykonávat svoje svrchovaná práva a svobody o vyšší právní síle bez omezení“, ale i na řadu platných**

předpisů (viz výše), které řádnému splnění takovéhoho příkazu ze strany firem = zaměstnavatelů brání či jej činí právně nesplnitelným (a tedy i právně sporně vynutitelným).

- 4. Do vyčtu mimořádných opatření uvedených v § 2 odst. 2 proti epidemického zákona dále spadá mimo jiné to, které je uvedeno pod bodem i) a kterým je „příkaz používat ochranné, mycí, čistící nebo dezinfekční prostředky a další protiepidemická opatření“.** Tento příkaz, pokud by byl uložen svébytnému člověku ve formě uložení závazného příkazu nosit respirátor či jiný ochranný prostředek má „nižší právní sílu“, než má „vrozené legitimní ústavní právo člověka na ochranu svého zdraví plynoucí z čl. 31 ústavní listiny práv a svobod“, jehož svobodný výkon tento zákon nijak právně neomezuje.
- 5. Podle zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění Covid-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „proti epidemický zákon“) nikdo nemůže splnit svoji zákonnou povinnost, popř. se právně podřídit „příkazu vydanému ministerstvem zdravotnictví podle § 2 proti epidemického zákona“, pokud by tím mohl způsobit újmu či škodu na zdraví či životě svém vlastním, anebo jiného člověka.**

V. Klíčové právní závěry plynoucí z platné klíčové legislativy a právem chráněných demokratických základů a hodnot ČR (podrobně rozpracováno v manuálu pro člověka svébytnou bytost)

- 1. Člověk má mezinárodní úmluvou podložené „ústavní právo“ nepodstoupit či odmítnout takový zákrok či medicínskou metodu, jež se neslučuje s jeho vlastním přesvědčením, vědomím a svědomím.**
- 2. Stejně tak má člověk, jako svébytná bytost, právo nepodvolit se příkazu jakékoliv jiné osoby, pokud splnění takovéhoho příkazu člověku brání ve výkonu jeho svébytného a ústavně zaručeného „práva chránit si svoje zdraví“ svébytně podle svého vědomí a svědomí (čl. 31 LPS), popř. ho ve svobodném výkonu omezuje nelegitimním způsobem, který překračuje zákonem dovolené meze pro omezení výkonu ústavního práva a svobody, anebo by si tím přivodil újmu na svém zdraví či životě.**
- 3. Uložení povinnosti nesmí v duchu čl. 4 odst. 1 a čl. 3 ústavní listiny práv a svobod vylučovat výkon ústavně zaručeného práva a svobody člověka, který je ve svém postavení ke státu svébytný a svrchovaný.**
- 4. Stejně nelze člověku způsobit újmu na jeho právech za to, že ve vztahu k nařízené povinnosti uplatňuje svoje ústavně zaručená základní práva a svobody (čl. 3 odst. 3 listiny práva a svobod), pokud konkrétní zákon (který v duchu čl. 2 odst. 2 a 3 a čl. 4 odst. 1, 2 a 4 listiny zákonnou povinnost člověku ukládá) nestanoví výslovně jasné meze, jakým způsobem lze výkon konkrétní práva ve spojení s danou povinností omezit.**
- 5. Povinné příkazování kýmkoliv (ve vztahu ke člověku, který je svrchovaný a svébytný), které se děje nelegitimně tak, že si po člověku vynucuje jeho souhlas se zdravotním zákrokem do jeho integrity, anebo nad dovolený zákonný rámec omezuje, anebo dokonce vylučuje jeho kompetenci vykonávat svoje svrchovaná práva, popř. právo odmítnout podřídit se příkazu (pokud by jeho splněním došlo k ohrožení či poškozování života nebo jeho zdraví v celé jeho integritě, anebo k faktickému vyloučení výkonu ústavně zaručených svrchovaných lidských práv a svobod plynoucích z ústavní listiny práv a svobod), nemá právní oporu ani**

v mezinárodních úmluvách, ani v demokratických základech a hodnotách, na kterých ČR vznikla a existuje, ani v samotných platných normách.

6. **Nařizování nejrůznějších preventivních zdravotních zákroků na bázi plošných nařízení vlády či opatření orgánů státní správy ve smyslu čl. 2 odst. 1 a 2 Listiny práv a svobod je právně nepřijatelné, pokud takové nařízení fakticky vylučuje výkon svrchovaného „práva člověka, jako svébytné bytosti „chránit si svoje zdraví podle svého vědomí a svědomí v duchu čl. 31 listiny práv a svobod“, popř. výkon dalších svrchovaných práv plynoucích z této listiny.** Nařizování jakékoliv ochrany dýchacích cest není věcně opodstatněno mimo jiné také tím, že dle platných norem plynoucích ze zákonů ČR nebyly naplněny kvóty pro vyhlášení Pandemie, dokonce ani epidemie.
7. **Člověk je „svébytná a důstojná bytost“, která není povinna nechat si chránit svoje vlastní zdraví jinou osobou, ani se podrobovat jakýmkoliv lékařským, medicínským, léčebným nebo vědeckým (pokusným) zákrokům či zdravotnickým procedurám (mezi které patří i „preventivní testování na Covid“ a „preventivní očkování proti Covid“), pokud mu to jako „zákonnou povinnost přímo a výslovně neukládá zákon.** Přičemž současně platí, že tato zákonná povinnost nesmí současně právně kolidovat (i) s obsahem mezinárodní úmluvy o biomedicíně“ (která má přednost před zákonem), ani demokratickými základy a hodnotami našeho právního státu ČR (jejichž naplňování a ochrana má právně přednost před vedením boje s epidemií Covid zvláště, když tato strategie poškozují život a zdraví lidu jako celku) a v neposlední řadě (iii) člověk, jako svébytná bytost, nemá současně proti dané zákonné povinnosti právo vyšší právní síly „konat svobodně a svébytně tak, že tuto povinnost či příkaz splnit nemusí.

VI. Upozornění na možné právní následky či důsledky spojené s nerespektováním svrchovaného svébytného postavení občana a jeho ústavně zaručených práv a svobod

1. Nerespektování výše uvedených práv a svobod občana, jako svébytného člověka, které vyplývají z právně nadřazené mezinárodní úmluvy o biomedicíně a dále ústavních zákonů, stejně jako jakékoliv vynucení splnění mimořádných opatření proti vůli člověka **nelze právně podložit ani nově přijatým zákonem č. 94/2021 Sb., zákon o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění Covid-19 a o změně některých zákonů („dále jen protiepidemický zákon“), jehož právní síla je nižší než uvedené právní normy, které jsou součástí právního pořádku ČR.**
2. Pokud by k porušování uvedených práv a svobod došlo, anebo by byla mimořádná opatření vydaná podle krizového zákona či proti epidemického zákona vynucována proti vůli člověka, **jednalo by se s největší právní pravděpodobností o protiprávní jednání, které je právně v rozporu se samotným „svrchovaným principem „svébytnosti člověka“ a jeho kompetencí svobodně rozhodovat o svém životě a zdraví v duchu demokratických základů našeho právního státu** (které mají právní oporu v mezinárodní úmluvě o biomedicíně a které chrání ústavní zákony ČR, zejména pak ústavní zákon o bezpečnosti č. 110/1998 Sb., ústava č. 1/1993 Sb., ústavní listina práv a svobod č. 2/1993 Sb.).
3. **Mezinárodní smlouvami, jakož i ústavními zákony zaručená práva a svobody člověka jsou pod ochranou soudní moci (§ čl. 4 Ústavy).**

4. V případě, že osoba utrpěla újmu způsobenou zákrokem do svojí integrity, má takováto osoba právní nárok na spravedlivou náhradu škodu dle příslušných platných právních předpisů (čl. 24 Úmluvy o biomedicíně).
5. Protiprávní jednání nepožívá právní ochrany v tom smyslu, že nikdo nesmí těžit ze svého protiprávního či nepoctivého jednání (činu). Nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který sám svým jednáním vyvolal, anebo nad kterým má kontrolu (§ 6 občanského zákoníku). Stejně tak „zjevné zneužití svého práva“ nepožívá právní ochrany (§ 8 občanského zákoníku).
6. Zákonná ustanovení týkající se „individuálního řešení právních nároků na náhrady škody“ v souvislosti s provedený lékařským či medicínským zákrokem do integrity člověka upravuje zejména §§ 2894 až 2971 občanského zákoníku.
7. V případě, kdy je člověk nucen ze strany jiné fyzické osoby k tomu, aby se proti svojí vůli podřídil splnění jeho direktivního příkazu jako je „nošení respirátoru“ nebo „testování“ na onemocnění Covid, a to pod pohrůzkou újmy (jako je ztráta zaměstnání), může se takový člověk v duchu svého svébytného svrchovaného postavení a svých legitimních přirozených a ústavně garantovaných práv („právo na ochranu svého zdraví a ochranu svojí integrity“) právně nadřazených tomuto zákonu legitimně bránit. A to buď podáním soudní žaloby na ochranu osobnosti nebo soudní žaloby příkazující zdržet se nátlaku a jednání, kterým protiprávně zasahuje do výkonu jeho práv.
8. Anebo se může případně bránit podáním trestního oznámení podaným na danou osobu pro podezření ze spáchání trestného činu útlatku podle § 164 trestního zákoníku (zákon č. 40/2009 Sb.), anebo vydírání podle § 175 trestního zákoníku.
9. V případě, kdy by došlo k neoprávněnému odebrání tkání a orgánů v rozporu s jiným právním předpisem (kterým může být některý z výše zmíněných předpisů), osoba, která provede jiné osobě protiprávní odběr tkáně, buňky nebo orgánu, se dopustí trestného činu podle § 164, popř. § 165 trestního zákoníku, pokud za odběr poskytne tomu, kdo ho provede, úplatu.

Citace § 164 trestního zákoníku – Útisk

(1) Kdo jiného nutí, zneužívaje jeho tísně nebo závislosti, aby něco konal, opominul nebo trpěl, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok nebo zákazem činnosti.

(2) Odnětím svobody na šest měsíců až tři léta bude pachatel potrestán,

a) způsobí-li činem uvedeným v odstavci 1 značnou škodu, nebo

b) spáchá-li takový čin v úmyslu získat pro sebe nebo pro jiného značný prospěch.

(3) Odnětím svobody na jeden rok až pět let nebo peněžitým trestem bude pachatel potrestán,

a) způsobí-li činem uvedeným v odstavci 1 škodu velkého rozsahu, nebo

Citace § 175 trestního zákoníku - Vydírání

(1) Kdo jiného násilím, pohrůzkou násilí nebo pohrůzkou jiné těžké újmy nutí, aby něco konal, opominul nebo trpěl, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až čtyři léta nebo peněžitým trestem.

(2) Odnětím svobody na dvě léta až osm let bude pachatel potrestán,

a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 jako člen organizované skupiny,

- b) spáchá-li takový čin nejméně se dvěma osobami,*
 - c) spáchá-li takový čin se zbraní,*
 - d) způsobí-li takovým činem značnou škodu,*
 - e) spáchá-li takový čin na svědkovi, znalci nebo tlumočnickovi v souvislosti s výkonem jejich povinnosti, nebo*
 - f) spáchá-li takový čin na jiném pro jeho skutečnou nebo domnělou rasu, příslušnost k etnické skupině, národnost, politické přesvědčení, vyznání nebo proto, že je skutečně nebo domněle bez vyznání.*
- (3) Odnětím svobody na pět až dvanáct let bude pachatel potrestán,**
- a) způsobí-li takovým činem těžkou újmu na zdraví,*
 - b) spáchá-li takový čin v úmyslu umožnit nebo usnadnit spáchání teroristického trestného činu, trestného činu financování terorismu (§ 312d) nebo vyhrožování teroristickým trestným činem (§ 312f), nebo*
 - c) způsobí-li takovým činem škodu velkého rozsahu.*
- (4) Odnětím svobody na osm až šestnáct let bude pachatel potrestán, způsobí-li činem uvedeným v odstavci 1 smrt.**
- (5) Příprava je trestná.**

Citace § 164 trestního zákoníku - Neoprávněné odebrání tkání a orgánů

- (1) Kdo v rozporu s jiným právním předpisem provede jinému z jeho těla odběr tkáně, buňky nebo orgánu, bude potrestán odnětím svobody na dvě léta až osm let.*
- (2) Stejně bude potrestán, kdo v rozporu s jiným právním předpisem pro sebe nebo pro jiného opatří, zprostředkuje, nabídne, doveze, vyveze nebo proveze odebranou lidskou tkáň, buňku nebo odebraný lidský orgán z těla živého člověka, anebo s takovou tkání, buňkou nebo orgánem jinak nakládá.*
- (3) Odnětím svobody na pět až dvanáct let nebo propadnutím majetku bude pachatel potrestán,**
- a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 nebo 2 na dítěti,*
 - b) spáchá-li takový čin za použití násilí, pohrůžky násilí nebo pohrůžky jiné těžké újmy,*
 - c) spáchá-li takový čin zneužívaje tísně nebo závislosti,*
 - d) spáchá-li takový čin na nejméně dvou osobách,*
 - e) spáchá-li takový čin opětovně,*
 - f) spáchá-li takový čin jako člen organizované skupiny,*
 - g) způsobí-li takovým činem těžkou újmu na zdraví, nebo*
 - h) získá-li takovým činem pro sebe nebo pro jiného značný prospěch.*
- (4) Odnětím svobody na osm až šestnáct let nebo propadnutím majetku bude pachatel potrestán,**
- a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 nebo 2 na dítěti mladším patnácti let,*
 - b) spáchá-li takový čin ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech,*
 - c) způsobí-li takovým činem smrt, nebo*
 - d) získá-li takovým činem pro sebe nebo pro jiného prospěch velkého rozsahu.*
- (5) Příprava je trestná.**

Citace § 166 - Odběr tkáně, orgánu a provedení transplantace za úplatu

- (1) Kdo v rozporu s jiným právním předpisem jinému nebo pro jiného nabídne, slíbí nebo poskytne úplatu za odběr tkáně nebo orgánu z jeho těla nebo za provedení transplantace, bude potrestán odnětím svobody až na pět let.**

(2) Stejně bude potrestán, kdo sám nebo prostřednictvím jiného v souvislosti s odběrem tkáně nebo orgánu nebo s provedením transplantace pro sebe nebo pro jiného žádá, přijme nebo si dá slíbit úplatu v rozporu s jiným právním předpisem.

(3) Odnětím svobody na tři léta až deset let nebo propadnutím majetku bude pachatel potrestán,
a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 nebo 2 jako člen organizované skupiny,
b) dojde-li v souvislosti s takovým činem k těžké újmě na zdraví, nebo
c) je-li takový čin spáchán vůči dítěti.

(4) Odnětím svobody na pět až dvanáct let nebo propadnutím majetku bude pachatel potrestán,
a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 nebo 2 ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech,
b) dojde-li v souvislosti s takovým činem k smrti, nebo
c) spáchá-li takový čin vůči dítěti mladšímu patnácti let.

VII. Vzorové doporučené znění pro „Oznámení o uplatnění výhrady svědomí a žádost o informace před provedením povinného testování“

Já, jméno a příjmení, dat. nar. XXXXXX, tímto odmítám podrobit se testování dle mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky č. j.: MZDR 47828/2020-16/MIN/KAN proto, že **toto testování i opatření je v zásadním rozporu s mým svědomím a vylučuje výkon mého „ústavního práva na ochranu zdraví“, které plyne z § 31 ústavní listiny práv a svobod.**

Celý dospělý život usiluji o to, abych žil/a, jakož i moje děti a další generace ve spravedlivém světě, ve kterém jsou chráněny jako nejvyšší hodnoty „svěbytnost a důstojnost člověka včetně jeho integrity ducha-duše-těla“, „samostatnost, tvořivost a soběstačnost člověka“, „svoboda a svobodná volba a s nimi propojená „spravedlivé nesení osobní odpovědnosti za následky vzniklé ve spojení s touto svobodnou volbou“.

Jsem přesvědčen/a, že nikdo nemá právo donucovat jiného člověka činit cokoli, co je proti jeho vlastnímu vědomí a svědomí, co může poškozovat či být škodlivé pro jeho život nebo proti jeho zdraví, co je pro člověka z jeho vrozené podstaty nepřirozené, anebo co koliduje či nerespektuje vrozená nebo legitimní práva člověka.

Zastávám názor, že každý (včetně státní činitelů) je povinen respektovat vrozená/přirozená práva člověka a občanská práva a svobody a v jejich mezích respektovat všechny právní normy včetně mezinárodních úmluv, a to podle jejich postavení v řádu a jejich právní síly.

Podrobením se nařízenému testování může být toto mé úsilí a můj postoj k životu vážně ohrožen či pokřiven. Navíc bych se jím zpronevěřil/a ve vztahu k vlastnímu svědomí, a to zejména z následujících důvodů:

- jak vyplývá z veřejně dostupných informací, prostředky, používané k tomuto testování, nelze považovat za prostředky, které jsou schopny diagnostikovat onemocnění COVID-19
- náklady na provádění plošného testování již nyní dosahují mnohamiliardových částek a jejich vynakládání zásadním způsobem zatíží naše děti
- výsledky testování lze zneužít k dalšímu omezování občanských práv a svobod jejich chybnou interpretací, jíž jsme svědky v posledních mnoha měsících
- odůvodnění předmětného opatření vnímám jako nedostatečné pro to, aby mohlo zásah do mého práva na svobodu svědomí dle čl. 15 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ospravedlnit

- testování navíc může vést k omezení mých dalších práv, jakým je například právo na svébytnost a důstojnost, nedotknutelnost osoby, osobní svobodu, právo na ochranu zdraví, právo na práci, jakož i dalších práv garantovaných Listinou základních práv a svobod, a to bez ospravedlnitelného důvodu a nad rámec zákonem dovolených mezí.

Jsem dále přesvědčen/a, že tímto způsobem nařízené testování je v rozporu i s dalšími mými právy, například právy zaručenými Úmluvou na ochranu lidských práv a důstojnosti lidské bytosti v souvislosti s aplikací biologie a medicíny: Úmluva o lidských právech a biomedicíně, vyhlášené pod č. 96/2001 Sb. m. s..

Čestně prohlašuji, že nevykazuji žádné příznaky onemocnění COVID-19 ani jiného respiračního onemocnění, ani neznám jiný důvod, pro který bych mohl/a tímto onemocněním trpět, příp. pro který bych mohl/a toto onemocnění šířit.

V případě, že budete nadále trvat na „provedení testu na Covid“, žádám o poskytnutí následujících informací, bez kterých nemohu poskytnout svůj svobodný informovaný souhlas se zdravotnickým zákrokem, v rámci kterého dochází k odběru tkáně a buněk podle zákona č. 285/2002 Sb., o darování, odběrech a transplantacích tkání a orgánů a o změně některých zákonů (dále jen „Transplantační zákon“). Podle kterého odběr nelze provést, pokud by provedení odběru mohlo vážným způsobem ohrozit zdraví nebo život dárce a dárce k němu nedá svůj svobodný informovaný souhlas.

1. Přesný název testu
2. Výrobce testu
3. Jakou hodnotu výrobce uvádí pro:
 - a. Senzitivitu testu:
 - b. Specificitu testu:
4. Je test určený (podle údajů výrobce v návodu k testu) pro testování bezpříznakových jedinců, tedy osob bez symptomů onemocnění COVID-19?
 - a. ANO, test je určený pro testování bezpříznakových jedinců
 - b. NE, test je určený pro testování jedinců s příznaky nebo podezřením na COVID-19
 - c. Neuvedeno
5. Uvádí výrobce, že pozitivní výsledek testu znamená přítomnost viru SARS-CoV-2?
6. Podmiňuje výrobce stanovení konečné diagnózy COVID-19 zhodnocením klinického stavu testovaného a zhodnocení dalších diagnostických informací?
7. Jak bude naloženo s mým odebraným biologickým materiálem?
8. Mohu si vybrat konkrétní způsob či alternativní typ pro „otestování na Covid“ (test na sliny, krevní test), když výslovně nesouhlasím s tzv. „PCR testem“ nebo „antigenním testem“, které jsou bolestivým zákrokem a zasahují do mé integrity?

Nebudou-li mi tyto informace předloženy, mám za to, že nejsou splněny podmínky proto, abych o svém „otestování na Covid“ vůbec uvažoval/a.

Dne 2021

_____ podpis